

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

3 september (vervolg)

De Chemin du Saint Jacques biedt voldoende reden om daar een nieuw café te bouwen. De koffie met koek smaken goed. Zo'n 10 km verderop maak ik nogmaals een stop bij Rieutort-d' Aubrac. Ik bestel daar een biertje en een omelet. Het is inmiddels half twee en ik vind dat ik het wel verdiend heb. Mij valt vandaag vooral de verandering in de natuur op: geen sprinkhanen, krekels en hagedissen die plotseling voor je voeten weg schieten, maar wel veel meer prachtig bloeiende bloemen en heidestruiken in volle bloei. Het landschap is ook veel opener met verspreid veel grote rotsblokken. Het graniet van het Margeride gebergte is nu geheel verdwenen. Bij de schilderachtige brug over de Bes beek, kan ik de verleiding niet weerstaan en volg het voorbeeld van een paar dames die met de voeten in het heerlijk koude water zitten. Dat geeft verkoeling aan het hele lichaam.

De laatste 5 km naar het plaatsje Nasbinals leg ik in een rap tempo af en bereik mijn eindpunt voor vandaag al voor 16.00 uur. Daarmee zit ik nog precies op mijn wandelschema. Weliswaar heb ik er een rustdag voor moeten opofferen, maar al bij al heb ik toch lekker gewandeld.

Bij de kerk in Nasbinals tref ik Bart, een Nederlander die ook naar Santiago wandelt, maar eerst nog Lourdes aan doet, waar hij een langere pauze heeft gepland.

Ik neem mijn intrek in een 'gîte', waar ook de Fransman Jean-Paul met de blaar net komt binnenwandelen. Ik stel hem gerust en zeg hem dat ik hem direct zal behandelen.

Na een glas wijn, samen met Jean-Paul en Serge, nodigen zij mij uit om samen de avondmaaltijd te gebruiken. Die uitnodiging neem ik graag aan. Zij hebben een grote pan spaghetti klaargemaakt en de inhoud wordt weggespoeld met rode wijn.

Buiten is het intussen gaan regenen, maar dat deert me nu niet meer.

Als laatste van het gezelschap zoek ik om 21.00 uur ook mijn bed op. Maar omdat ik maar weinig nachtrust nodig heb, ben ik om 02.00 uur al weer klaar wakker. Zonder veel herrie te maken stap ik uit bed en werk nog wat notities uit voor mijn Santiago wandelreis in 2012 van Le Puy naar Conques.

Omstreeks half vier de oogjes toch nog maar even dichtgedaan, maar ruim voor zeven uur sta ik al gereed voor vertrek.

4 september

Ik loop nog even bij de bakker binnen en bestel een stokbrood met koffie. Dat samen met wat eigen kaas is een goeie basis om de eerste kilometers op af te leggen. Het is even voor half acht als ik de plaats uit wandel.

Het landschap is weer totaal anders dan voorgaande dagen, geweldig om zo te kunnen genieten van je omgeving.

Ik volg koeienpaden door stijgende weilanden en bereik op 1368 m het hoogste punt voor dat ik in de Pyreneeën kom. Vijf jaar geleden passeerde ik hier met een groep in de mist en was het koud, nu zie ik in de verte Aubrac liggen en daal af in die richting.

Beneden in het dorp lijkt alles nog gesloten, maar in hotel de la Domerie kan ik terecht voor een grand café.

Na deze koffiepauze ga ik gelijk weer verder naar Saint-Chely-d'Aubrac. Bij de kruidenier tref ik Serge aan een pâté. Ik bestel een jus d'orange en samen delen we de lekkernijen.

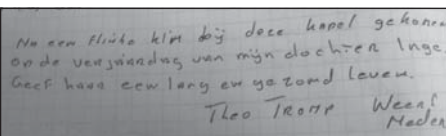
Nog voor 12 uur heb ik al 17 km op de teller staan. Maar het is nog te vroeg om te stoppen. Serge loopt meteen door, maar omdat het juist begint te regenen besluit ik om nog even te wachten. Gelukkig wordt het snel weer droog. Ik besluit om ook weer op te stappen. Het weer blijft dreigend en in de dalen zie de regen gestaag vallen. Bij Lestrade herinner ik mij nog het treffen met een man vijf jaar geleden. Hij zat toen hier bij de oude oven en ik dronk toen koffie met hem en we aten koek. De man zit er nu niet meer, maar er staan potten met heet water, koffie, en jus d'orange. Een vrouw komt nog even controleren of alles in orde is en is zo vriendelijk even een foto te maken.

Als ik verder loop begint het te regenen. Op dat moment loop ik juist door

een kastanjobos en merk dus niet veel van de regen. Wel neem ik de voorzorg om mijn rugzak af te schermen. Het is nu steeds weer stijgen en dalen. Er komt een hondje met een belletje langs wandelen. Iets verderop zie ik dat het hondje bij een paar jagers hoort en met het belletje het wild opdrijft. Dan breekt ook de zon weer door en gelijk is het weer erg warm. Een bord kondigt aan dat ik over drie kwartier bij een terras kom. Ik verheug me er al op. Even later weer een bord met nog dertig minuten. Fijn, nog even doorzetten. En, dan eindelijk het terras met een bord "FERME". Dat is balen. Maar gelukkig vind ik later toch nog een mooi plekje om even te gaan liggen. Even die rugzak af.

Eindelijk komt Sant-Come-d'Olt in zicht. Na een bocht, duik ik over een glooiende weg naar beneden. Tussen mij en het dorp ligt echter ook nog een riviertje. Ik moet eerst nog verder afdalen en daarna weer naar boven klimmen om in het stadje te komen. Ik herken het meteen van een eerder bezoek. Ik ga de kerk binnen en steek kaarsjes op voor iedereen, waarvoor ik dat nog niet eerder heb gedaan.

Na een fluitje kipt bij deze kapel gekonst
op de verjaardag van mijn dochter Inge
Geef haar een lang en gezond leven.
Theo Troost Weert
Maastricht

Meteen doe ik er een wens bij voor de wereldvrede, maar ben bang dat dat tevergeefs zal zijn. Wat hebben de mensen er een rotzooi van gemaakt. Daarna zoek ik de gîte op en ben zo

brutaal om meteen naar de bovenste verdieping te gaan. Later vindt de beheerder dat uitstekend, want dan hoeven zijn andere gasten, 3 dames, niet helemaal naar de bovenste verdieping. Ik beschik over een hele kamer voor mij alleen en de douche ligt er pal naast. Ik kan ook meteen de was doen en ophangen.

Mijn warme maaltijd bestaat uit Boeuf Bourguignon met een stuk meloen. Straks sluit ik de dag nog wel af met een ijsje, want ik heb vandaag 35 km afgelegd. Ik ben wel moe, maar niet kapot, zoals de eerste dagen.

Ik wil nog wat lezen in het nieuwe OLATNieuws, maar vind nergens een internetaansluiting, dus dat moet nog maar even wachten. Trouwens dat ijsje ook, want de plaats blijkt om 20.00 uur uitgestorven. Dit plaatsje Saint-Come-d'Olt ligt aan de Lot en wordt in het Occitaanse dialect "Olt" genoemd. Mijn overnachting bevalt uitstekend. Dat ik rond middernacht weer klaarwakker ben, is geen probleem en levert ook nog een mooie foto op.

5 september

Na het oversteken van een brug over de Lot, besluit ik om een variant te volgen langs de Lot. Ik ben dan in de gelegenheid om een gîte d'étappe te bekijken voor mijn wandelreis van volgend jaar. Ik volg een pad dat me bij de kerk in Saint-Hilarian brengt. Dan is het nog maar een eindje naar Espalion, dat ik eigenlijk als einddoel voor vandaag op het oog had. Het is echter pas half elf en tijd voor een koffiepauze met croissant. Ik geniet er van op een

bankje langs de Lot. In een andere plaats bezoek ik de kerk van Saint-Pierre. Deze kerk heeft een verrassend mooi trapje naar de Michael kapel. Het trapje is echter zo smal dat je je rugzak af moet doen om er te komen.

Verder op de dag kom ik langs een plek waar we vijf jaar geleden met de groep gebak aten vanwege de verjaardag van Theo Jansen. De bordjes met gebak stonden toen mooi op een rijtje op een muurtje. Daarna kom ik nog langs een kapel waar het vol staat met Jacobsschelpen met een theelichtje erin. Bij deze devotie sluit ik mij ook maar aan.

Niet lang daarna begint het te motregen. Ik kom in Estaing, waar ik de dames uit de vorige gîte op een terras zie zitten. Voordat ik het terras opzoek, kijk ik nog wat rond in het plaatsje en maak wat foto's. Op het terras tref ik een Deense wandelaar, die in de gîte zijn schoenen is kwijtgeraakt. Een probleem, zeker als je wandelaar bent en er in het dorp geen schoenwinkel te vinden is. Ik weet niet of hier nog een happy-end aan gekomen is.

Vanaf Estaing loop ik lange tijd over een vlakke weg langs de rivier, dat schiet lekker op. Maar daarna is het al gauw gedaan met de pret. Ik sla haaks een steil, stenig pad in. Dit snijdt wel een heel stuk van de bocht in de weg af, maar ik heb niet in gaten dat het een voorteken is van heel veel opeenvolgende haakse en slingerende bochten naar omhoog.

Ik krijg er wel mooie uitzichten voor terug. Maar telkens als er een vlak stukje is en het genieten begint, volgt er ook steeds weer een nieuwe klim.

Tegen 17 uur bereik ik de plaats Golin-hac, een dag eerder dan gepland.

Ik overnacht er in dezelfde gîte als 5 jaar terug. Ik moet er wel 700 meter voor terug wandelen. Helaas, ook in deze gîte is geen internet. Ik ga het later maar in de plaats zelf proberen.

6 september

Vanuit Golin-hac klimt de weg. Het is een prachtig gezicht om op het wol-

kendek, dat in het dal hangt, neer te kijken. De zon schijnt en het belooft een mooie dag te worden.

Na 7 kilometer is een tafeltje met stoelen neergezet. Uitnodigend staat er ook koffie klaar. Ik laat deze uitnodiging niet aan mij voorbij gaan en maak meteen van de gelegenheid gebruik om een stuk stokbrood met kaas te eten. De eigenaar van deze gastvrije plek heeft ook een zelfgemaakte kapel ingericht.

Ik constateer dat veel wandelaars, die ik vandaag tref, Conques als einddoel hebben. Je ziet het aan de manier van wandelen en ze dragen geen rugzak. Enkele dames die ik passeer kwetteren er vrolijk op los en een telefoneert er luid met de achterban. Even later ben ik weer alleen met het geluid van een kabbelend beekje. Geweldig dat je zo kunt genieten van stilte. Soms wordt die stilte even onderbroken door het geluid van een grazende koe. Die beesten zijn lichtbruin en behoren tot het Aubrac ras. De stieren hebben donkere tinten aan de kop en flanken. Soms tref je ook zwarte kudde, dat is een Moors ras.

In de plaats Espeyrac daal ik af naar een beek en verlaat het dal weer via een stevige klim. Dan volgt weer een pad door het dal, het is volop genieten. De aankondiging dat het nog 20 minuten wandelen is naar Senergues, zet me aan het denken. Wat is tijd eigenlijk: iets wat je altijd te kort hebt, maar waarom zou je daar druk over

moeten maken? Ik heb al lang geen nieuwsberichten meer gezien of gelezen. Hoe zou het momenteel in Libië zijn? Op dat moment voel ik dan ook weer het gemis van een internetverbinding, mijn contact met de buitenwereld. Gisteren ontving ik een berichtje van Theo, dat het met zijn broer erg slecht gaat en dat hij zich zorgen maakt. Er moeten afspraken worden gemaakt en dat allemaal op afstand. Gisteravond was ik daar nog laat mee

bezig. Het gevolg was wel dat ik na dien goed heb geslapen.

Nu zit ik in een café in Senergues wat aantekeningen te maken onder het genot van een glas witte wijn en stokbrood met kaas. Het is pas 11.15 uur en nog maar 9 km te gaan vandaag. Hoe het ook zij, Conques zal vandaag het einddoel zijn. Ik wil daar de mis bijwonen en het orgelspel horen. Het moet allemaal erg mooi zijn. Misschien overnacht ik komende nacht wel bij de monniken, wie zal het zeggen.

Ik wandel een tijdje over een stijgend pad en sla daarna een mooi pad in, dat door weilanden loopt en prachtige vergezichten biedt. Even weersta ik de verleiding niet om op een mooi plekje in het gras te gaan liggen. Mooi om zo de langslappende wandelaars te observeren. Een paar geven een korte groet. Een dame die passeert is zo druk in zichzelf aan het praten dat ze niet eens merkt dat ik daar lig.

Na een klein uurtje ga ik ook weer verder. Ik kom nu op een asfaltweg, die ik

een hele tijd moet volgen. Het is rustig en zo schiet ik lekker op.

Bij de kerk in het gehucht Saint-Marcel eet ik nog een restant stuk stokbrood met kaas. Een hond komt even goeie dag zeggen en neemt dankbaar het laatste stukje van mij aan. Nu kom ik er ook achter dat ik mijn dazzer ergens heb laten liggen, waarschijnlijk in Senergues.

Nog een stukje asfalt en dan sla ik een steil afdalend pad in. Na een half uur zie ik het stadje Conques voor me en constateer dat het daar erg fotogeniek is neergelegd.

Ik besluit me te melden bij de pelgrimsherberg, van de Premonstratenzers, bij de kloosterkerk. Ik krijg gelijk wat te drinken aangeboden. Mijn rugzak wordt in een grote plasticzak gedaan en die moet vervolgens een behandeling ondergaan tegen punaise (bedwantsen). De rugzak moet verder in de zak blijven. Ik krijg een plaatsje in het dortoir en besluit om de warme maaltijd ook in de pelgrimsherberg te gebruiken.

Wel iets bijzonders om in een klooster te slapen. Bovendien is er ook internet, maar geen wifi, dus dat wordt improviseren.

De overnachting in de Herbergment voor Pelgrims heeft wel wat. Ik neem eerst deel aan het avondgebed en ben onder de indruk van het gezang zoals dat in deze prachtige kerk klinkt.

De maaltijd is om 19.00 uur en stipt op die tijd luidt een priester de bel.

Hij heet ons allen welkom en daarna mogen we aan tafel. Daar wordt eerst een soort huishoudelijk reglement uiteengezet. Dan zingen we met z'n allen een pelgrimslied, tenminste de anderen, want ik kan er geen woord van thuis brengen.

De maaltijd is smakelijk met voldoende wijn en Franse kaas, dat gaat er altijd wel in.

Na de maaltijd spoed ik me naar de kerk. Ik moet toegeven dat ik nog nooit zoveel in een kerk ben geweest als de laatste tijd. Ik ben niet kerkelijk, wel Nederlands Hervormd gedoopt en er huist toch ook wel een sprankje geloof in mij.

De dienst vind ik wel mooi. In deze kerk is het geluid geweldig en met al die monniken in het wit gekleed, is het een mooi geheel dat indruk maakt. Ook de vriendelijkheid die deze mensen uitstralen vind ik geweldig. Ze geven je geen moment het gevoel van afstandelijkheid. Maar het aanbod om bij het altaar een tekst in het Nederlands te komen voorlezen sla ik toch maar af. Alle pelgrims hebben een boekje gekregen, maar vanwege de taal gaat de inhoud aan mij voorbij.

Daarna gaan we naar buiten en legt een van de monniken/priesters de betekenis van het Timpaan uit, dat boven de kerkdeur het Laatste Oordeel uitbeeldt.

Vijf jaar geleden vond ik het alleen een prachtig geheel hoe die monnik met armbewegingen en uitdrukkingen ons iets probeerde duidelijk te maken dat

betrekking had op de ingang van de kerk. Inmiddels ben ik beter op de hoogte en begrijp ook de humor waarmee deze monnik zijn verhaal ondersteunt. Het verhaal over de hel en de hemel heb ik al tot mij laten komen. Deze monnik maakt ons duidelijk dat in de tijd van de bouw van deze kerk de eenvoudige mensen gemakkelijk de zijde van de machthebbers kozen die met hun geld en zogenaamde wel-doening duidelijk tot de uitverkorenen behoorden. Op de afbeelding staat de stichter van dit klooster direct achter Maria en Petrus, terwijl deze gelijktijdig Karel de Grote bij de hand neemt. Typisch is hier ook dat de ingang naar de kerk precies onder het gedeelte met de zondaars op de afbeelding ligt. Na deze uitleg gaan we weer de kerk binnen en genieten van het orgelspel. Ook bestaat de mogelijkheid om boven in de kerk een rondgang te maken. Bij het naar boven lopen, wenkt de orgelspelende monnik mij en nodigt mij uit om naast hem te komen zitten. Hij laat mij zien hoe geraffineerd het voetenwerk van een organist in elkaar steekt, maar bovenal wat voor bijzondere plaats dit is om te luisteren naar die prachtige muziek.

Even over tien is alles ten einde en besluit ik mijn bed op te zoeken.

7 september

Vanmorgen maak ik geen haast met opstaan en ook niet met mijn vertrek uit de herberg. Ik gun me de tijd om wat berichten te versturen en mijn

post op te halen. Maar rond half tien is het dan zover dat ik echt aan de wandel ga.

Vanuit het dal begin ik aan een steile klim, die niet onder doet voor het pad waarover ik gisteren in het dal ben afgedaald. De kapel van Sint Rochus, er zijn er nogal wat in deze omgeving, die op 348 meter ligt, bereik ik na 23 minuten. Ik maak nog een grapje met een passant en vraag of het nog hoger kan. Ja, hoor! Een kleine 45 minuten later kom ik pas echt boven, de teller staat dan op 584 meter. Maar dan blijf je voorlopig op hoogte.

Ik kies voor de historische route over Noailhoc, ik weet dat ik dan onderweg verzekerd ben van koffie. Deze variant blijkt wel geheel verhard te zijn.

Sint Rochus, zou volgens een legende, hier tijdens zijn bedevaart van Montpellier naar Rome hebben geholpen met het verplegen van mensen die aan pest leden. Toen hij zelf ook besmet raakte werd hij verpleegd door een engel en bracht een hond hem elke dag een stuk brood. De heilige Rochus wordt vaak voorgesteld als een pelgrim die zijn gewaad openslaat om te tonen dat hij de wonden draagt die door de pest zijn veroorzaakt. Vaak ligt er dan ook een hond aan zijn voeten. De afbeelding van Sint Rochus met de Jacobsschelp is eigenlijk ten onrechte want hij heeft Santiago de Compostela nooit bezocht.

Vanaf hier leidt een processieweg met eenvoudige betonnen kruizen naar weer een andere kapel van Sint Rochus.

Binnen trekt een briefje mijn aandacht dat in het Nederlands is gesteld. Het is van een Ann voor een zekere Annelieke. De datum, 3 weken geleden, geeft aan dat ze het waarschijnlijk niet gelezen zal hebben. Misschien leest ze het via mijn blog op internet, wie weet!

*vrije bewerking door Ad van Asten
naar een weblogverslag van
-Theo Tromp-
(wordt vervolgd)*

